

HET WESTEN

De Oude Gevleugelde Draak

De Laatste Toverdrank van de Heets

De Boom der Zielen

De Klagzang van de Heel

De Scheve Kroon

HET OOSTEN

De Oude Toverkol

De Man
Die Zijn Schoen Verloor

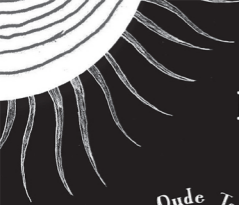
Het Grote Gezellige Diner

De Wijze Elf bij
het Broodroosterfeest

De Vlucht
Fluisterganzen

Grimoire Gazet

DE OFFICIËLE NIEUWSBRIEF VAN DE MAGISCHE RAAD MET HET
MAGISCHE NIEUWS UIT ALLE UITHOEKEN VAN STARFELL

Brief van de hoofdredacteur

Er wordt flink geroddeld over de benoeming van Silas Wolbroeder als de nieuwe leider van de Broeders van Wol. Het eerste wat hij deed, was het verdrag tussen magische en niet-magische burgers radicaal aanpassen, waardoor het magische kinderen jonger dan dertien jaar nu is toegestaan om naar niet-magische scholen te gaan. Dat is voor het eerst in de hele geschiedenis van Starfell.

Het hoofd van de MaRa (Magische Raad), Celestine de Beer, stelt dat de benoeming van Silas tot leider van de niet-magische gemeenschap garant zal staan voor een gelukkiger tijdperk voor ons allemaal. In een exclusief interview (*pagina twee*) zegt ze: 'Kijk eens wat Silas in die korte tijd al heeft bereikt. Wij magische mensen hebben hier nooit om gevraagd, dus is dit echt een complete verrassing. Maar wat een vooruitgang! Wie weet, misschien kunnen we de Broeders er ooit nog eens van overtuigen dat een eigen school voor magische mensen niet tot gevolg heeft dat zij worden opgeblazen tot er niets meer van ze over is. Dit is zo veelbelovend!'

Daar is onze beroemde twaalfjarige correspondenten Willow Mos het niet mee eens. Lezers van de *Gazet* zijn ongetwijfeld bekend met de wilde verhalen van de jonge heks - denk aan haar beschuldiging dat diezelfde nieuwe Grootmeester een hele dag heeft gestolen (waar, heel toevallig, niemand zich iets van kan herinneren).

'Silas is niet te vertrouwen. De Magische Raad is op een of andere manier door hem misleid,' zegt ze, en ze voegt toe: 'Hij is in werkelijkheid een tovenaars die ieders magie wil stelen.' Willow heeft Silas' 'duivelse plannen' blijkbaar ontdekt toen ze enkele maanden geleden een reis maakte naar het Rijk van de Ondoden.

'De jonge Willow is duidelijk nogal in de war,' zegt De Beer. 'Iedereen weet dat het onmogelijk is om even een "bezoekje" te brengen aan Nederfell - tenzij je je ziel wilt verliezen. Het meisje is niet goed snik.'

Sommige Raadsleden vonden Willows beweringen toch wel wat zorgwekkend toen bleek dat ze werd gesteund door niemand minder dan de beruchte en machtige heks Moreg Vaine. Op Moregs verzoek mocht Willow een paar maanden geleden haar nieuwste verhaal voorleggen aan de Raad, ook al is ze minderjarig. Ze heeft de *Gazet* er sindsdien een eindeloze stroom brieven over gestuurd.

De zorgen verdwenen echter al snel toen Moreg niets meer over de kwestie liet weten. Sterker nog, ze is de afgelopen drie maanden niet meer gezien.

De Beer voegt toe: 'Gelukkig lijkt het gezonde verstand

te zegevieren en zijn de meeste mensen het erover eens dat Willow de weg kwijt is of op zoek is naar aandacht en daarom al die geruchten over Silas uitkraamt. Het feit dat Moreg 'm gesmeerd is... tja, dat spreekt voor zich. Waarschijnlijk schaamt ze zich dat ze er ooit in getrapt is.' *Lees meer op pagina drie, vier en zeven; Willows recentste boze brief staat op pagina negen.*

Een andere gebeurtenis die nogal wat stof deed opwaaien deze week is een ruzie tussen de elfenstad Lael en het boekendorpje Bieb, waar een kostbare perkamentrol is gestolen. Vele elfen geloven dat de rol de locatie bevat van het legendarische elfenkoninkrijk Landunia, dat tijdens de Lange Oorlog tezamen met koningin Almafera van de aardbodem is verdwenen.

De meeste geschiedkundigen uit Bieb doen dat af als een mythe, aangezien niemand in de afgelopen duizend jaar de perkamentrol heeft kunnen ontcijferen. 'Het kan ook iets saais zijn, zoals een oud elfenrecept om brood te bakken,' zei Copernica Darling, een van de Geheimenbewaarders, na enig aandringen. 'Maar dan nog is het een oeroud, uniek artefact en dat maakt het zeer kostbaar. We loven een beloning uit voor de veilige terugkeer van de rol.' *Lees verder op pagina tien.*

Nu we het toch over vreemde ontvreemdingen hebben, daar zijn er de laatste tijd wel meer van. In dorpjes rondom de Middernachtsmarkt, zoals Lael en Huyling, hebben inbraken plaatsgevonden, waaronder in mijn eigen

huis. Het enige wat er bij mij gestolen werd, is een oude oogbol die ik bewaarde voor een geschikte gelegenheid. De MaRa-handhavers menen dat de verdachten mogelijk banden hebben met een groep piraat-tovenaars die proberen het Slootwaterdistrict op de Haviksooghoogte terug te krijgen. Dit gebied is eerder dit jaar tot Verboden Terrein verklaard... *Lees meer op pagina elf.*

Tot slot het nieuws uit Trollenland (*zie ook ons artikel op pagina twaalf en dertien*): nieuwe pogingen om het Trollenrijk uit te breiden tot in de Dwergenlanden stuitten op weerstand.

Magnus Pack, de woordvoerder van de dwergen, zegt: 'Ze krijgen nog geen centimeter, die platvoetige monsters. We zullen niet toekijken hoe ze onze geliefde bossen kapotmaken en platstampen met die zware poten van ze. Wat denken ze wel.'

Oppertrol Megrat gooide een knuppel met scherpe uitsteeksels naar mijn hoofd toen ik om een reactie vroeg. Van haar dochter, Catastrofe, heb ik begrepen dat dat betekende dat ik moest maken dat ik wegkwam, dus heb ik dat maar gedaan.

Rubix Grimoire

Hoofdredacteur

De haas was een broodmager geval met lange poten, een vlekkerige grijze vacht en een oor dat eruitzag alsof erop was gekauwd.

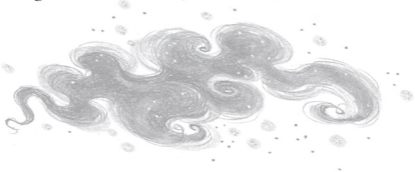
Verder was het een heel normale haas, afgezien van het feit dat er een lichte, blauwe gloed om hem heen hing en hij eigenlijk een geestverschijning was.

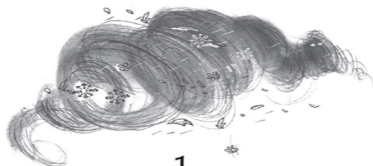
De heks hield hem nauwlettend in de gaten terwijl hij haar op een afstandje volgde.

Ze stak haar hand in de zak van haar nieuwe reismantel en na een beetje rommelen haalde ze er een bundeltje beddengoed, een boterham met kaas en een opgerolde krant uit. De kruiswoordpuzzel bewaarde ze voor een andere keer.

Het zou wel weer even duren voor ze kon genieten van alle comfort van haar eigen thuis... Op dit moment was er werk aan de winkel. Heksenwerk, iets wat een heks altijd zelf moest doen.

Hoog boven het paarse moeras had de hemel een loodgrijze kleur gekregen. Het deel van haar binnenste dat een ogenblik de tijd had genomen om te luisteren naar het lied van een voorbijligende mus hoorde dat er een storm op komst was. Een storm die vrij weinig met het weer te maken had...

1

Geen al te best begin

In Mild, een dorpje niet groter dan een speldenknop, was de zon net pruilend weggedoken achter een wolk en had Willow Mos een heel slechte dag.

Het was namelijk haar eerste dag op een nieuwe school – een school die onder het bestuur van de Broeders van Wol viel. Nu zijn eerste dagen op een nieuwe school altijd wat lastig, maar die van Willow was hard op weg om het record voor Slechtste Dag Ooit te verbreken. Hij was bovendien net aangebroken, dus er was alle kans dat het allemaal nog veel erger werd.

Van alle gedachten die je op zo'n moment kon hebben, was dit niet de meest geruststellende. Maar ja, zo gaat dat nu eenmaal met gedachten, nietwaar? De vervelende groeien als kool en als je ze niet op tijd snoeit, heb je een hoofd vol woekierend onkruid.

De gedachte die Willow op dat moment bekwam was: als ze het allemaal nog een keertje over zou mogen doen,

zou ze sommige dingen anders aanpakken...

Dan zou ze er bijvoorbeeld misschien toch twee keer over nadenken om naar school te vliegen op een bezem met de naam Fluister...

Ze had zich al gauw gerealiseerd dat dat een grote vergissing was geweest.

Vanwege al het geschreeuw en de manier waarop de leerlingen zich onder hun tafel verstopten toen ze het klaslokaal binnenkwam.

En dan had je ook nog de jongen in de hoek die het teken van Wol naar haar maakte, alsof hij het kwaad probeerde te verdrijven. En de leraar, die zich plat tegen de muur had gedrukt toen ze zich naar hem omdraaide. Hij hield zijn handen boven zijn hoofd, een beetje alsof Willow een gevaarlijke adder was die elk moment kon toeslaan.

Nee, ideaal was het niet.

Het tweede waarover ze misschien beter had moeten nadenken, was of ze het monster van onder haar bed wel mee had moeten nemen.

Oswin, het monster in kwestie (en haar beste vriend), stak precies op het moment waarop ze de klas in stapte zijn pluizige kopje uit haar harige groene reistas. Hij kneep zijn groene, lampachtige

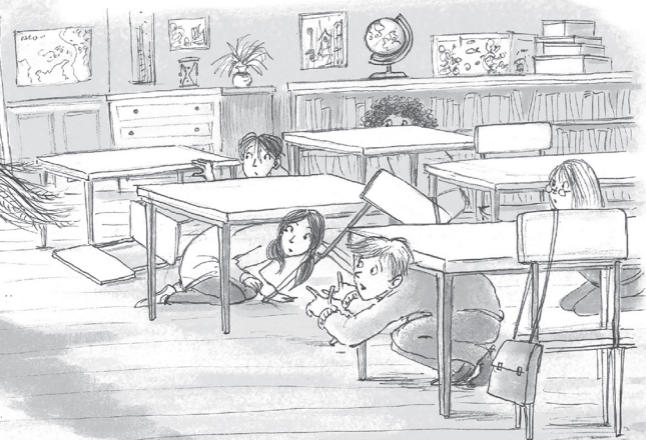
ogen halfdicht in het daglicht en mopperde: **‘WAT** een stelletje lapzwanen... Je zou denken dat ze nognie eerder een heks hebben gezien. ’t Is heusnie zo datze jullie allemaal gaat vangen om er een stoofpotje van te koken of zo...’ Vlak na die woorden liet zijn maag een laag geknor horen, en hij voegde er ietwat bedroefd aan toe: **‘Eigenlijk** zou ’k beswel een *moord* doen voor een stoofpotje...’

Helaas leverde dat alleen maar meer paniekerig gejammer op in de klas.

‘Een pratende kat!’

‘Waarom is die kat groen?’

‘Zei hij nou net dat hij een stoofpot van ons wil koken?’

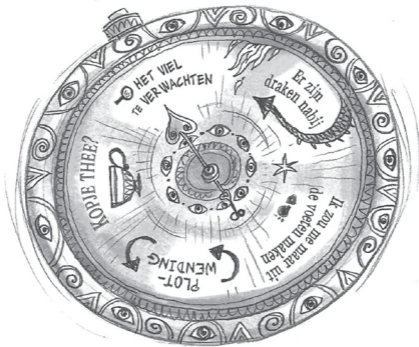

‘O, Wol, hij verandert van kleur!’

‘Ugh, die geur! O, hellep...’

En zo meer.

Willow viste het Verhalenkompas uit haar zak. Het ronde horloge-achtige voorwerp kwam uit het dorpje Bieb en was eigenlijk bedoeld om te helpen met het plotten van een boek, maar bood ook heel nuttige adviezen voor het dagelijks leven. De vijf kompaspunten waren:

Op dit moment wees de wijzer naar ‘*Het viel te verwachten*’.

Willow zuchtte en duwde Oswins kop – die van zijn oorspronkelijke erwtensoepkleur was verschoten naar de felle tint van een bloedsinaasappel – terug in de tas.

‘Ik is **GEEN KAT**... Ik is **het monster** van

onder het bed! **Echwaar**, wat leren ze die kids tegenswoordigs op schools?’ siste hij.

‘Rustig maar. Geen aandacht aan besteden,’ fluisterde Willow.

Oswin – die in werkelijkheid een kobold was, een soort monster – protesteerde al brommend nog wat meer. Hij leek helaas behoorlijk op een kat, maar raakte nogal van de kook als iemand hem op die gelijkenis wees. En dan verschoot hij van kleur. En soms, als hij echt heel erg van streek was, *ontplofte* hij... en dat zou de boel nu alleen maar nog erger maken.

Dit was in elk geval niet hoe Willow gehoopt had dat het vandaag zou gaan.

Voor ze die ochtend vertrok, had Willows vader, Ceder, haar een lunch meegegeven van twee melige appels en een boterham met palingleverpastei. Dat was een van die momenten waarop de uitdrukking ‘het gaat om het idee’ moest slaan, dacht ze. Ceders amandelvormige ogen, die zo heel erg op die van Willow leken, hadden geschitterd.

‘O, Willow,’ had hij stralend gezegd. ‘Ik heb goede herinneringen aan mijn schooltijd, ondanks alle littekens. Wat zal het leuk zijn om straks onze ervaringen te vergelijken.’

Willow had zich even ongemakkelijk gevoeld toen ze knikte en naar hem glimlachte. Ze vond het niet leuk om tegen haar familie te liegen, maar ze had geen andere uit-

weg gezien dan te doen alsof ze het fijn vond om naar school te gaan.

Haar pols deed nog zeer van de dringende brieven die ze aan de *Grimoire Gazet* had geschreven over Silas, maar ze werden belachelijk gemaakt of afgedaan als onzin. De hoofdredacteur, Rubix Grimoire – ooit haar bondgenoot en tevens de voogd van Willows goede vriendin Lieveling –, had zich blijkbaar compleet tegen haar gekeerd. En Moreg Vaine, de enige die de Magische Raad misschien nog had kunnen overtuigen van de waarheid, was nergens te vinden. Al die dingen bij elkaar hadden Willow al ontelbaar veel slapeloze nachten bezorgd.

Ze had er genoeg van dat iedereen haar negeerde. Ze had er genoeg van meer vragen dan antwoorden te hebben. Ze moest uitvinden waarom de Broeders van Wol opeens van gedachten waren veranderd en magische kinderen op hun scholen toelieten... en waarom niemand anders deze plotselinge ommezwaai merkwaardig vond.

Willow had genoeg kleren en eten in haar harige groene reistas gestopt om het een paar dagen uit te houden, en ze had een briefje in haar slaapkamer achtergelaten waarin ze haar familie liet weten dat ze pas thuiskwam als ze tot op de bodem had uitgezocht wat er aan de hand was.

Het was dus beter en veel slimmer geweest als ze had geprobeerd wat minder op te vallen tussen de niet-magi-

sche leerlingen. Als ze zich wat meer op de achtergrond had gehouden, had ze haar oren en ogen de kost kunnen geven. Nu viel ze wel heel lelijk uit de toon. Willow vroeg zich af of Oswin misschien wel gelijk had. De reactie van haar klasgenoten was nogal... raadselachtig.

Het dorpje Mild lag nog geen tien kilometer van Grauwmist vandaan, waar Willows magische familie woonde. Ze had gedacht dat ze hier wel van haar gehoord zouden hebben. Maar aan de reacties van de meeste kinderen te zien had ze net zo goed afkomstig kunnen zijn van Hezzelorb, Starfells tweede maan (waarvan beweerd werd dat die eeuwen geleden honderden kilometers uit de buurt van de eerste maan was geslingerd in een soort familieruzie, maar dan tussen hemellichamen). Misschien zat er wel meer achter en hadden ze juist wel van haar gehoord, maar waren ze... *bang*?

Gelukkig was er een klein groepje kinderen uit Grauwmist dat net als Willow ook niets begreep van alle paniek. Ze herkende een jongen met groene ogen en een donkerbruine huid die Pol Lepel heette. Ze had hem vaak bij de rivier zien zitten, waar hij viste. Hij keek een paar van de anderen verbaasd aan en zwaaide toen kort naar Willow. Ze beantwoordde het gebaar.

Vervolgens ademde Willow diep in en keek ze de leraar met een bemoedigende blik aan. 'Ik ben Willow... Willow Mos? Jullie hoeven echt niet bang te zijn...'

